

‘Nee, heb ik geen zin in. Trampolinespringen is kinderachtig.’

‘Trampolinespringen is helemaal niet kinderachtig, juist leuk. Hoe heet je trouwens?’

‘Mark. Zijn jullie een tweeling?’

‘Ja, zie je dat niet dan?’

Weer kijkt de jongen van Lotte naar Marieke. Ze weet wel wat hij ziet. Ze hebben dezelfde roodbruine krullen, allebei sproeten en allebei een wipneus. Ze lijken zoveel op elkaar dat zelfs oma hen vaak door elkaar haalt. Het enige verschil is dat Marieke goed kan horen en zij doof is.

‘Kun jij ook nog wat zeggen?’ vraagt de jongen haar.

‘Mijn zus is doof, ze kan je niet verstaan. Maar als je rustig en duidelijk praat en haar aankijkt, kan ze je best begrijpen.’ Zoals altijd praat Marieke genoeg voor hun alle twee.

De jongen kijkt van Marieke naar Lotte en terug. Dan mompelt hij iets dat ze niet kan verstaan, stapt van de trampoline af en loopt weg. In het voorbijgaan schopt hij tegen de tas, die in de modder valt. Het heeft de afgelopen dagen flink geregend en er ligt een grote plas naast de trampoline.

‘Rotjong! Kun je niet uitkijken waar je loopt!’ roept Marieke hem na.

De jongen reageert niet en loopt zonder om te kijken in de richting van het tentenveldje.

‘Stomme idioot!’ Met een boos gezicht slaat Lotte met haar vuist tegen haar voorhoofd en wijst dan naar de rug van de jongen. Ze heeft er spijt van dat ze haar CI’s heeft uitgedaan, nu weet hij dat ze doof is. Bovendien kan ze niet horen of hij nog

reageert. Snel stapt ze van de mat en loopt naar de tas. Ze schrikt als ze ziet hoe ver de tas is verplaatst. De CI's ziet ze niet meer.

'Waar zijn mijn CI's?' gebaart ze naar Marieke. 'Ik had ze op de tas gelegd.'

Marieke is weer gaan springen. 'Dan moeten ze toch daar nog ergens liggen?'

Lotte vist de tas uit de modder maar er liggen alleen een lege chipszak en een plastic flesje onder. Het stokbrood valt half uit de tas, ze stopt het terug, misschien kan het nog afgeveegd worden voordat mama het merkt. Nog eens kijkt ze rond, maar nergens ziet ze iets dat lijkt op haar CI.

Nu stapt Marieke ook van de trampoline af. 'Weet je zeker dat ze daar lagen?'

'Ja,' gebaart Lotte terug, 'ik had ze hier op de tas gelegd om ze niet te verliezen als ik salto's maakte, maar dat rotjoch heeft er een trap tegenaan gegeven, dat heb je toch gezien?' Het lijkt alsof er een steen in haar buik zit. Wat als ze haar CI's niet meer terugvindt? Mama zal woedend zijn als ze het hoort, ze heeft zo vaak gezegd: 'Denk erom dat je heel zuinig op je apparaatjes bent, ze zijn ontzettend duur, als je ze verliest, krijg je geen nieuwe.' Moet ze altijd doof blijven? Zonder haar CI's hoort ze helemaal niets. Had ze ze maar niet uitgedaan, was ze maar nooit gaan trampolinespringen. Waren ze maar meteen naar de caravan gegaan in plaats van langs dit speeltuintje. Ze krijgt het warm en met de rug van haar hand veegt ze over haar gezicht.

Marieke keert de tas om. Voor de tweede keer valt het brood in de modder en Lotte weet nu zeker dat ze het niet meer kunnen

eten. Behalve het brood, rollen er alleen nog een pakje papieren zakdoekjes, een half rolletje drop en een papiertje uit. Tegen beter weten in kijkt ze in de tas, maar die is nu leeg. Wolf komt nu ook aanlopen en neemt een hapje van het bemodderde stokbrood.

Marieke duwt Wolfs kop bijna in de modder en zegt: 'Wolf, zoek!'

Maar de hond schudt zich los en rent bij de trampoline vandaan. Marieke gaat achter hem aan. Wolf, die het kennelijk als een leuk spelletje beschouwt, loopt nog harder weg, op de voet gevolgd door Marieke.

Lotte kijkt hen na en gaat dan verder met zoeken. Met haar handen wroet ze wat in de modder, tilt nog een keer de tas op, maar ze vindt niets.

Een meisje met twee bruine vlechtjes komt aanlopen. In haar ene hand heeft ze een geel emmertje, in de andere hand een blauw schepje. Ze wappert met haar hand voor Lottes gezicht, zodat die haar opmerkt. 'Wat zoek je?' gebaart het meisje.

Lotte is zo verbijsterd dat een vreemd kind haar in gebarentaal aanspreekt, dat ze niet kan reageren maar het meisje alleen zwijgend aanstaart.

'Wat zoek je?' vraagt het meisje nog eens.

'Mijn CI's,' antwoordt Lotte voorzichtig, 'mijn hoortoestellen,' voegt ze eraan toe, want er is bijna niemand die weet wat CI's zijn. Haar gebaren zijn aarzelend, snapt dit vreemde kind het echt? Maar nu ze niets meer hoort, vertrouwt ze haar stem niet en voelt het beter om te gebaren. 'Ze lagen hier op de tas, maar nu zijn ze kwijt.'